

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci žalobce: **M.Š., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem**, se sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2015, č.j. KrÚ 42919/2015/ODSH/14,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á právo** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 8. 4. 2015 vydané pod č. j. MAG-12B-676/SSÚ-2014-XV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty námitky podané žalobcem a provedený záznam bodů v registru řidičů byl potvrzen. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podanou podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Žaloba byla podána včas ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s.

Žalobní body:

Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami a že věc nesprávně posoudil po stránce skutkové i právní.

Žalobce zopakoval, co bylo obsahem jeho námitek, s nimiž se dle jeho názoru žalovaný dostatečně nevypořádal. Poukázal tak na to, že v rámci řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ve svém vyjádření analyzoval podklad pro záznam dvou bodů za přestupek ze dne 29. 4. 2013, kdy měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/h. V průběhu správního řízení namítal, že obecní policie nesměla měřit rychlost mimo obec a dále, že pokutový blok je v rozporu s oznámením jako podkladem pro záznam bodů a že pokutový blok obsahuje nedostatečně určitý popis skutku, považuje jej proto za nepřezkoumatelný. Dále rozporoval vztah mezi obsahem předloženého pokutového bloku a oznámením o blokové pokutě.

Žalobce uvedl, že se v odvolání bránil tím, že podpisem pokutového bloku projevil souhlas s projednáním věci v blokovém řízení, nikoliv s jeho nesprávnou právní kvalifikací a namítá, že pochybení strážníka, jakož i pochybení osoby, která vypracovala následné oznámení, mu nelze klást k tíži. Dále namítá, že v oznámení o uložení blokové pokuty neexistuje odkaz na pokutový blok, který byl podkladem pro záznam bodů.

Žalobce brojí proti posouzení žalovaného, který námitky vyhodnotil jako neodůvodněné. Má za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť jej žalovaný odůvodnil zejména tím, že rozhodnutí strážníka Městské policie Lázně Bohdaneč bylo podrobeno přezkumnému řízení Krajským úřadem Pardubického kraje se závěrem, že nebyly shledány skutečnosti, které by byly v rozporu se zákony či jinými právními předpisy. Žalobce tvrdí, že zákonnost a správnost rozhodnutí ještě nemusí znamenat způsobilost být podkladem pro záznam bodů a dále, že je třeba zkoumat, zda informace v oznámení o blokové pokutě jsou obsaženy také v pokutovém bloku. Žalovaný přitom dle žalobce takové konkrétní srovnání neprovedl. Žalobce nesouhlasí s tím, že správní orgány nejsou povinny zabývat se v řízení o námitkách námitkami směřujícími do náležitostí pokutového bloku - zde konkrétně do vymezení skutku a právní kvalifikace - považuje to za porušení jeho práva na spravedlivý proces a principu rovnosti zbraní. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že údaje na pokutovém bloku odpovídají údajům v oznámení o uložení pokuty, a zdůraznil, že předmět přezkumného řízení o blokové pokutě a námitkového řízení není totožný.

Žalobce tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je nekonkrétní a tudíž nepřezkoumatelné, neboť žalovaný uvedl, že: *„prověřil záznamy v registru řidičů, porovnal soulad údajů jednotlivých Oznámení k uložení pokuty s příslušnými kopiemi pokutových bloků a se záznamy v registru řidičů a došel k závěru, že tyto záznamy byly v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem.“*

Dále žalobce poukázal na to, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí tvrdil, že v řízení o námitkách platí zásada koncentrace podle § 82 odst. 4 správního řádu, což není pravda, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 4 As 102/2013 - 38 ze dne 24. 10. 2013, bod 30. Žalobce uzavírá, že správní orgán porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí neobsahuje náležitosti tam stanovené, neobsahuje relevantní úvahy, kterými byly vyvráceny námitky žalobce.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci, jak jej prezentoval v žalovaném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Posouzení věci krajským soudem:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s., soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady.

Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Věc byla přezkoumána bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s.

Relevantní právní úprava a její interpretace:

Na daný případ dopadá právní úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. Podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu, shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.

Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Z uvedeného ustanovení § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, je zřejmé, že **příslušný správní orgán provede záznam v registru řidičů na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.** Následně, podá-li přestupce námitky proti takovému postupu, je na správním orgánu, aby se zabýval důvodností vznesených námitek. Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, nelze přitom dovozovat, že tento přezkum je ze zákona co do okruhu podkladů omezen výhradně na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. To však žalovaný ani netvrdil ani se na tyto podklady neomezil, jak rozvedeno níže. To, jaké podklady je v tom kterém případě nutno zvolit, tedy typicky, zda je třeba doplnit správní spis o vydané pokutové bloky, je vždy třeba posuzovat individuálně v závislosti na kvalitě uplatněných námitek přestupce. Účastníkovi řízení musí být vždy dán prostor pro to, aby obsah oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení zpochybnil zcela konkrétními tvrzeními a k prokázání svých konkrétních tvrzení případně navrhl důkazní prostředky.

Ve vztahu k posouzení důvodnosti námitek je však podstatné rozlišovat mezi předmětem správního řízení o přestupku a předmětem správního řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidiče. Krajský soud v tomto směru odkazuje na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44: „*V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd.*“ Přestupce tak může uplatnit jednak námitky zcela zásadního charakteru směřující do skutkových okolností (sporovat zcela konkrétními tvrzeními, že skutek spáchal, či že byl připsán chybný počet bodů - k tomu rozsudek NSS ze dne 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaný pod č. 2145/2010

Sb. NSS: „Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení **pochybnosti** o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“), jednak námitky směřující do náležitosti podpisu pokutového bloku /k tomu např. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, čj. 8 As 68/2010-81: „**Rozhodnutí v blokovém řízení (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku.**“/.

Pokud by měl soud přisvědčit tomu, že správní orgán je v podstatě povinen přezkoumat zákonnost rozhodnutí, tak by se v podstatě musel správní orgán v námitkovém řízení zabývat správností a zákonností pravomocných aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. To by však musel zkoumat i otázku viny přestupce. Takový postup by byl nejen v rozporu se zásadou presumpce správnosti správních aktů, ale v podstatě by „*nutil*“ správní orgán rozhodující v námitkovém řízení zabývat se odpovědností přestupce za protiprávní jednání, tedy musel by opětovně posoudit otázku viny. Takový postup je však třeba odmítnout jako nerespektující základní právní zásady, zejména zásadu „*ne bis in idem* (ne dvakrát v téže věci)“ a zásadu presumpce správnosti správních aktů. Uvedený názor krajského soudu koresponduje s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 16. 12. 2014, čj. 8As 111/2013-53 podle kterého správní orgán znovu „*nerozhoduje*“ o záznamu bodů, pouze ověřuje, zda již provedený záznam byl proveden v souladu se zákonem. Na uvedeném pojetí interpretace právní úpravy námitkového řízení nic nemění ani ta okolnost, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55 (č. 339/2016 Sb. NSS) je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, „*trestem*“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V námitkovém řízení totiž není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydanému v řízení o přestupcích, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, když předměty o těchto řízeních jsou naprosto odlišné. Navíc ve věcech přestupků projednaných v blokovém řízení není odvolání přípustné. Správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým odkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, **když řidič konkrétně namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom.** Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toho tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, příp. svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2012, čj.

3As 19/2011-74). Taková konkrétní tvrzení (takové kvality) v dané věci žalobce neuplatnil, jak rozvedeno níže.

V dané věci byly zjištěny tyto rozhodné okolnosti:

Dne 6. 2. 2014 bylo žalobci doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 12. 2. 2014 **podal žalobce námitky proti záznamu bodů v registru řidičů, v nichž v obecné rovině bez bližší konkretizace popřel, že by se dopustil přestupků, které podléhají bodovému hodnocení řidičů**, a požádal o doplnění dokazování o podklady, na jejichž základě byly záznamy bodů provedeny.

Na základě námitek žalobce doplnil správní orgán prvního stupně správní spis o kopie všech pokutových bloků k jednotlivým oznámením záznamu bodů (uložení blokových pokut za přestupky spáchané dne 15. 5. 2008, 30. 7. 2008, 7. 1. 2011, 15. 6. 2011, 28. 10. 2011, 29. 4. 2012, 29. 4. 2013, 30. 1. 2014). Dne 11. 4. 2014 právní zástupce žalobce nahlédl do správního spisu a pořídil si kopie pokutových bloků a oznámení o uložení blokové pokuty. Dne 31. 3. 2014 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o přerušení správního řízení k jeho žádosti o přezkumné řízení ve věci blokové pokuty uložené žalobci Městskou policií Lázní Bohdaneč dne 29. 4. 2013. Dne 11. 3. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o pokračování ve správním řízení. Ve správním spise je založen závěr z přezkoumání podnětu k zahájení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 správního řádu, ve věci udělení blokové pokuty - pokutový blok série GF/2013, č. F0942774, a to závěr Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 12. 6. 2014, přičemž z něj jednoznačně vyplývá, že ve vztahu k předmětnému rozhodnutí strážníka Městské policie Lázně Bohdaneč, v blokovém řízení dne 29. 4. 2013 neshledal Krajský úřad Pardubického kraje jako přezkumný orgán, skutečnosti, které by byly v rozporu se zákony nebo jinými právními předpisy, tudíž přezkumné řízení nebylo zahájeno a pokutový blok byl ponechán v platnosti. Je zde obsaženo rovněž zhodnocení toho, zda byla Městská policie Lázně Bohdaneč oprávněna v daném úseku měřit, přičemž na základě stanoviska ÚO PČR Pardubice ze dne 5. 12. 2012, v němž jsou vymezeny úseky měření Městská policie Lázně Bohdaneč, se jednalo o měření v jednom z povolených úseků v souladu s ustanovením § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu: „*úsek č. CH5-silnice č. 322, obchvat města Chvaletice ve směru jízdy od obce Týnec nad Labem ve směru na obec Přelouč, začátek úseku v místě umístění DZ B20a-místní úpravy omezující rychlost, konec úseku na křižovatce s ul. V Telčicích (konec omezení rychlosti).*“ Přezkumný orgán rovněž objasnil, že sil. č. 322 tvoří obchvat obce Chvaletice a tedy touto obcí neprochází, tudíž se jednalo o měření mimo obec.

Pokud jde o pokutový blok týkající se přestupku ze dne 29. 4. 2013 série GF/2013, č. F0942774, jehož obsah žalobce jediný v konkrétní rovině co do popisu skutku a právní kvalifikace sporoval ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 14. 3. 2015, je ve správním spise založena jeho kopie, z níž je jednoznačný podpis žalobce a uvedení jeho osobních údajů žalobce. Krajský soud připomíná, že žalobce ani nesporel, že by pokutový blok podepsal, nýbrž sporoval to, že by svým podpisem souhlasil s právní kvalifikací přestupku. Jestliže však žalobce pokutový blok podepsal a bylo-li na něm uvedeno, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení, včetně poučení o tom, že se proti uložení pokuty nelze odvolat, pak se nemůže úspěšně dovolávat v tomto soudním řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení proti rozhodnutí o zamítnutí námitek proti záznamu 12 bodů v registru řidičů, toho, že svým podpisem vlastně s obsahem pokutového bloku nesouhlasil. Jak již uvedeno shora, námitky proti skutkovému a právnímu zhodnocení přestupku jsou námitkami patřícími ze své povahy do řízení o

přestupku, tedy hodlal-li je žalobce uplatnit, pak neměl souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení, nýbrž měl svým nesouhlasem vyvolat přestupkové řízení, v němž by uvedené námitky uplatnil. V daném případě však žalobce pokutový blok podepsal a možnosti účastnit se standardního přestupkového řízení nevyužil, byť to bylo fakticky v jeho plné dispozici. V takovém případě je na pokutový blok nutno pohlížet jako na pravomocné rozhodnutí a při jeho posuzování respektovat zásadu presumpce správnosti správního aktu.

Nad rámec uvedené argumentace lze uvést, že tento pokutový blok obsahuje dostatečný popis skutku co do místa, času a způsobu jeho určení a dále obsahuje jednoznačnou právní kvalifikaci skutku, jak vyplývá z následující citace textu na pokutovém bloku: „Dne 24. 9. 2013 v čase 15:52 hod. v místě Chvaletice, sil. č. 322 X V Telčicích s vozidlem XY porušil § 4 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., neboť překročil o 26 km/h nejvyšší povolenou rychlost v obci/mimo obec (předtištěno - pozn. soudu) stanovenou místní úpravou DZ B20a (70km/h), naměřeno 100 km/h, pokuta uložena za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p.p.“ Žalobce sám přitom velmi dobře věděl, v kterém místě se přestupku dopustil a nemohlo proto pro něj být ponechání obou předtištěných alternativ „v obci/mimo obec“ údajem, který by popis skutku a jeho právní kvalifikaci učinil neurčitými. Ponechání těchto alternativ nemohlo učinit popis skutku či právní kvalifikaci neurčitými ani při jeho posuzování jakýmkoliv jiným subjektem, neboť popis skutku je třeba posuzovat v celém jeho kontextu, když jednoznačné místní vymezení úseku (jedná se o obchvat obce Chvaletice) ve spojení s použitou právní kvalifikací nenechává pochybnosti o tom, že se jednalo o měření mimo obec. Ponechání předtištěného textu „v obci“ tak je na místě hodnotit jako zjevnou nesprávnost bez zásadního dopadu na srozumitelnost popisu a právní kvalifikaci skutku. Tomu, že se zjevně jednalo o měření rychlosti mimo obec, odpovídá i znění oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ze dne 3. 5. 2013, který je obsahem správního spisu a který je dle krajského soudu v souladu s uvedeným pokutovým blokem, když se v něm hovoří již výslovně o překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec stanovené místní úpravou DZ B20a. Pokud jde o chybu ve výpočtu km/h, o které byla žalobcem překročena rychlost, i zde se jedná o zjevné pochybení, a to ve výpočtu (100 km/h – 73 km/h), když místo 27 km/h je v podstatě ve prospěch žalobce uvedeno 26 km/h. To pochopitelně nemůže mít vliv na zhodnocení pokutového bloku jako způsobitelného podkladu pro provedení záznamu bodů v registru řidičů.

V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 4. 2015, č.j. MAG-12B-676/SSÚ-2014-XV, správní orgán prvního stupně konkrétně uvedl přestupky, za které byly žalobci provedeny záznamy v registru řidičů (15. 5. 2008, 30. 7. 2008, 7. 1. 2011, 15. 6. 2011, 28.10.2011, 29. 4. 2012, 29. 4. 2013, 30. 1. 2014) a dále uvedl, že porovnal oznámení o uložení pokuty s údaji na vyžádaných kopiích pokutových bloků a v registru řidičů a dospěl k závěru, že nemá pochybnosti o správnosti provedených záznamů v bodovém hodnocení. Samostatně se pak v konkrétní rovině vyjádřil k pokutovému bloku ze dne 29. 4. 2013, který, jak již uvedeno, byl jediný v konkrétní rovině sporován žalobcem. Správní orgán prvního stupně tak výsledné posouzení podnětu k přezkumnému řízení zahrnul mezi podklady pro vydání svého rozhodnutí a z tohoto posouzení rovněž vycházel při posouzení způsobilosti oznámení a pokutového bloku jako podkladů pro ověření zákonnosti záznamu bodů v registru řidičů. Správní orgán prvního stupně přitom dle názoru krajského soudu správně odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 As 19/2011 ze dne 4. 1. 2012 a č.j. 9 As 96/2008-44 ze dne 6. 8. 2009, podle kterých je v námitkovém řízení třeba vycházet z presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci, přičemž je třeba připustit takové námitky, že řidič přestupek vůbec nespáchal, případně, že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, avšak byl mu zapsán nesprávný (vyšší) počet bodů. Takové konkrétně odůvodněné

námítky však žalobcem, jak vyplynulo z obsahu správního spisu, uplatněny nebyly. Krajský soud doplňuje, že nepostačí pouze bez dalšího popírat spáchání přestupku, nýbrž žalobce musí svoji námitku konkretizovat, např. tím, že se nacházel na jiném místě, k čemuž činí důkazní návrh. V dané věci žalobce ryze v obecné rovině v podaných námítkách popřel spáchání přestupků, za něž mu měly být zaznamenány body v registru řidičů, ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí, po té, co se jeho právní zástupce seznámil s pokutovými bloky (kopiemi) doplněnými do správního spisu, uplatnil konkrétní výhrady toliko do pokutového bloku ze dne 29. 4. 2013, přičemž jak již uvedeno a jak vyplývá z odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu, se nejedná o takový charakter námitek, které by měly své místo v námitkovém řízení proti záznamu bodů.

V odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce v podstatě namítal nezpůsobilost pokutového bloku ze dne 29. 4. 2013 jako podkladu pro záznam bodů a dále nedostatky odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu, když měl za to, že z odvoláním napadeného rozhodnutí nejsou zjevné úvahy, jimiž se správní orgán prvního stupně při vydání rozhodnutí řídil.

Žalovaný rozhodnutím, které je napadáno žalobou, odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, přičemž aproboval závěr správního orgánu prvního stupně o souladu jednotlivých oznámení s jednotlivými pokutovými bloky. Žalovaný se řídil zejména právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44: *„Správní orgán rozhodující v řízení o námítkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam tj. pravomocné rozhodnutí příslušného správního orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání.“*

Žalovaný zdůraznil, že žalobce v konkrétní rovině uvedl námítky pouze do tohoto oznámení přestupku ze dne 29. 4. 2013, když při jejich zhodnocení vycházel z výsledku vyhodnocení podnětu k přezkumnému řízení a současně akcentoval, že v řízení o námítkách nejsou správní orgány oprávněny provádět přezkum pravomocných rozhodnutí, na jejichž základě byl proveden záznam bodů.

V daném případě žalobce ve vztahu k žádnému z pokutových bloků v konkrétní rovině nespороval, že přestupek spáchal, nenabídl o tom konkrétní tvrzení ani důkazní návrhy a rovněž ani nespороval, a to ani ve vztahu k přestupku ze dne 29. 4. 2013, že by pokutový blok nepodepsal. Tedy žalobce neuplatnil v průběhu námitkového řízení takové námítky, jejichž důvodnost je dle judikatury správních soudů v námitkovém řízení nutno prověřit. Nelze přitom akceptovat, aby se při přezkoumání důvodnosti námitek podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, přestupci opětovně otevíral prostor pro uplatnění jakýchkoliv námitek, které mohl uplatnit v průběhu řízení o přestupku. Důvodem takového závěru je aplikace zásady presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci - k tomu se zdejší soud vyslovil již v rozsudku ze dne 24.6.2009, č.j. 52 Ca 10/2009 – 78, a dále shora uvedený zákaz *ne bis in idem*.

Z uvedeného zásadního pojetí námitkového řízení přitom existují výjimky, jak je stanovila judikatura Nejvyššího správního soudu a k nimž jako k výjimkám obecně je třeba přistupovat restriktivně. Zmíněné výjimky tak byly vysloveny např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44: *V námítkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námítky v tom smyslu, že*

řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem.“ Je tedy zjevné, že i v řízení o námitkách je třeba připustit obranu žalobce v těch případech, kdy bude namítat, že přestupek vůbec nespáchal. To však není případ žalobce. Naopak žalobce nespороval svůj podpis, nýbrž sporoval dostatečnou určitost vymezení skutku přestupku. K tomu krajský soud na základě shora uvedené právní argumentace uvádí, že tato námitka již v řízení o námitkách nemá svoje místo a tudíž žalovaný ani správní orgán neměly povinnost se jí zabývat, ač tak učinily. Z obsahu správního spisu rovněž vyplynulo, že se žalovaný podrobně zabýval podnětem k přezkumnému řízení ve vztahu k přestupku shora identifikovanému. Jestliže z tohoto šetření žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházely, nevidí krajský soud žádný racionální důvod, proč by týž správní orgán, tedy žalovaný své vlastní úvahy a zhodnocení nemohl převzít do řízení o námitkách, když krajský soud znovu opakuje, že k takovému posuzování ani nebyl povinen. Shrnutí, uplatněné námitky nemají v námitkovém řízení již „místo“, neboť žalobce podepsal pokutový blok, nespороval svůj podpis a nespороval skutek spočívající s překročení nejvyšší povolené rychlosti v daném místě s uvedeným vozidlem, např. tím, že by se nacházel v jiném místě, k čemuž by nabídl důkaz, nýbrž v dané věci toliko účelově namítal nedostatečné vymezení skutku, pak by i takovou případnou vadu zhojila obecně právní moc rozhodnutí vydaného ve zkráceném řízení. Nadto krajský soud v dané věci nepřehlédl, že na pokutovém bloku je přestupek vymezen uvedením úseku měření rychlosti vozidla, když podstatné je, že je vyloučena zaměnitelnost skutku, neboť právě zaručení nezaměnitelnosti skutku je kritériem pro dostatečnost jeho vymezení. Těžko si lze přitom představit, že by žalobce byl vystaven dvakrát témuž postihu v důsledku provedení místního vymezení skutku, který je vymezen rovněž způsobem jednání a časem jednání. Žalobce ani žádné takové konkrétní riziko neuvedl. Proto je třeba obranu žalobce mířící do místního vymezení přestupku považovat za účelovou obranu ve snaze vyhnout se důsledkům dosažení 12 bodů v registru řidičů. K tomu krajský soud uvádí, že pokud žalobce podepsal pokutové bloky a toto nespороval, byl si dobře vědom toho, že se dopouští opakovaně přestupkových jednání a musel si být vědom toho, že mu hrozí dosažení 12 bodů se všemi s tím spojenými důsledky v rovině právní, která pochopitelně zasahuje do sféry soukromého života žalobce v podobě pozbytí možnosti řídit motorová vozidla. K tomu lze snad ještě odkázat na uplatnění právní zásady: „*Ignorantia iuris non excusat.*“ (Neznalost zákona neomlouvá.)

Krajský soud shrnuje, že žalovanému na základě zcela obecných námitek žalobce o tom, že přestupky nespáchal, nemohly vzniknout důvodné pochybnosti o správnosti údajů obsažených v oznámeních o přestupcích **Podle setrvalé judikatury NSS je přitom nepochybné, že povinnost správního orgánu vyžádat si pokutový blok v daném typu řízení, obsahuje-li oznámení o přestupku potřebné náležitosti, nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedení záznamu v registru řidičů.** Uvedené vyslovil NSS např. v rozsudku č.j. 3 As 19/2011 - 74 ze dne 4.1.2012: „*Rovněž z rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 -76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, který krajský soud citoval ve svém rozhodnutí, vyplývá, že oznámení o uložení blokové pokuty není nespochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení*

pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Tedy krajský soud opakuje, že žalovaný, přestože tak ku prospěchu věci učinil, nebyl povinen vyžádat si pokutové bloky ve věcech těch přestupků, u nichž mu nevznikly důvodné pochybnosti. Ty mu s ohledem na jednoznačný obsah jednotlivých oznámení a s ohledem na ryze obecné námitky žalobce důvodně nevznikly ve vztahu k žádnému z oznámení o uložení blokové pokuty, tedy činnost správního orgánu prvního stupně byla zjevně nad rámec jeho zákonných povinností. Ten však přesto doplnil správní spis o příslušné pokutové bloky k žádosti žalobce, který následně uplatnil konkrétní námitky k pokutovému bloku ze dne 29.4.2013. Nezbývá proto než konstatovat, že žalovaný ve vztahu k pokutovým blokům, vyjma pokutového bloku ze dne 29. 4. 213, rozhodl na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, při respektování zásady presumpce správních aktů, když porovnáním údajů jednotlivých oznámení a pokutových bloků nezjistil pochybnosti. Nebylo proto nezbytné, aby se ve svém rozhodnutí jednotlivými oznámeními a jednotlivými pokutovými bloky blíže zabýval. Ve vztahu k námitkám uplatněným proti pokutovému bloku ze dne 29.4.2013 pak krajský soud uzavřel na základě shora uvedené argumentace o typově přípustných námitkách v námitkovém řízení uplatněných proti blokové pokutě či pokutovému bloku, že se v případě žalobce jednalo o námitky takového charakteru, které nelze již řešit v námitkovém řízení. I přesto se k nim krajský soud zcela nad rámec v podstatě ve shodě s žalovaným vyjádřil a vyhodnotil je jako nedůvodné ve vztahu k zákonnosti výroku rozhodnutí. Znovu však krajský soud uvádí, že se jedná o pravomocné akty správního orgánu, u nichž je třeba respektovat zásadu presumpce správního aktu v důsledku jejich právní moci, tudíž bylo krajským soudem a rovněž žalovaným provedené posuzování (převzaté z přezkumného řízení) zákonnosti výroku pokutového bloku zcela nad rámec námitkového řízení.

Pokud jde o žalobní námitky směřující do tvrzení žalovaného o uplatnění zásady koncentrace řízení ve vztahu k odvolací námitce ohledně vyjádření správního orgánu k popisu skutku ze dne 7. 1. 2012, pak je třeba uvést, že nesprávné tvrzení žalovaného o koncentraci námitkového řízení (nejedná se o řízení zahájené na návrh) nemělo ve skutečnosti na zákonnost jeho rozhodnutí vliv, neboť se s touto s odvolací námitkou vypořádal, když uvedl, že se jednalo o stručný popis skutku správním orgánem prvního stupně za účelem objasnění, kterého přestupku se oznámení týkalo a kolik bodů za něj bylo v registru řidičů žalobce zaznamenáno. Tedy, byť je žalobní tvrzení o nesprávnosti užití koncentrace řízení důvodné, není způsobilé prolomit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť toto dílčí nesprávné odůvodnění, když přitom žalovaný odvolací námitku vypořádal, nemělo vliv na výrok žalovaného rozhodnutí. Nejednalo se přitom o případ, kdy by žalovaný z důvodu koncentrace řízení odmítl posoudit důvodnost námitek směřujících přímo proti záznamu bodů či jeho podkladům obsaženým ve správním spise.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a absenci náležitostí ve smyslu ustanovení § 68 správního řádu, ta je nepřipadná, neboť, jak vyplynulo ze shora uvedeného, rozhodnutí bylo plně přezkoumatelné, jinak by jej krajský soud ani nemohl přezkoumat, zejména z něj byly seznatelné úvahy, které žalovaného vedly k vyslovení výroku o zamítnutí

odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu. Z rozhodnutí je totiž jednoznačné, že žalovaný nepovažoval námitky uplatněné žalobcem pro jejich charakter za takové námitky, které je v řízení o námitkách možno uplatnit, s čímž se krajský soud, jak již uvedeno, plně ztotožňuje. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13), což v dané věci učinil.

Krajský soud ze všech uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pro úplnost krajský soud uvádí, že se ztotožňuje s posouzením věci žalovaným (s výjimkou interpretace koncentrace řízení, jak vyloženo shora), proto není povinen vypořádat se detailně s každou žalobní námitkou, zejména postaví-li v oponentuře k žalobě svůj právní názor. Ústavní soud k otázce nepřezkoumatelnosti v nálezu dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 uvedl: „*Soudy nemusí nutně budovat vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pokud proti nim staví vlastní argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13) (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora*

správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. dubna 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová